

L'herència

Glòria Coll Domingo

Nascuda en un poble de seixanta-vuit habitants, li serà impossible deslliurar-se mai més de la sensació que l'espion rere alguna finestra o que xerren quan ha acabat de passar. Seixanta-vuit habitants censats, és clar, perquè a l'estiu arriben a ser fins a cent cinquanta. Als pobres ciutadans estressats els encanta estiuajar on nostro Senyor va perdre l'espardenya i poder explicar que van veure un porc senglar des de la finestra de la mansió perduda al mig del bosc. Però la Gemma no és ningú per parlar: va fer mans i mànigues per escapar-se quan abans millor d'aquell poblet raquític. Va convertir-se en devota de la biologia d'un dia per un altre, tan ràpid com va assabentar-se que aquella carrera només es podia estudiar a la capital, a més de dues hores en tren, no fos cas que escollint una facultat més a prop trobessin la manera d'encolomar-la a un parent o comprar-li un cotxe per anar i venir cada dia. A l'acabar els estudis, com tenia previst, es va quedar en aquella ciutat cosmopolita i llunyana, exòtica, on ha viscut fins que ha rebut la inevitable trucada que l'informa de la mort del seu pare, viudo ja de feia un parell d'anys.

Cada dia ve aquest maleït home només per veure si jo encara em podreixo aquí, perduda en aquest coi de poble remot. Sí, sí que hi sóc! Que he trencat mai la condició, potser? No, mai! Ni un moment he marxat d'aquesta casa. M'aixeco d'hora, perquè aquí no es pot viure del sol que entra a tot arreu i de l'enrenou que foten els galls, i els gossos, que borden tot el sant dia. I el primer que faig: em passejo per l'hort fins a la jacaranda. Ja és juny, li va de poc! Això espero, vaja. Només reso: Déu meu, que l'hivern no hagi sigut massa fred, que l'arbre estigui bé, que floreixi aviat, Déu meu! Que ho faci ara, que la buguenvíl-lea està esclatada en rosa fúcsia i així tot estarà ufanós, com ho volia mon pare! Tot ben fèrtil, tot a punt d'esclatar! Ben diferent de mi... Una dona com jo, als trenta anys, ¿no hauria de tenir també aquesta esplendor? Sola, a la casa buida, després de l'hivern més llarg i més fred que recordo, passant els mesos i tornant-me magra... ¿És això el que volies, pare? Doncs aquí ho tens: tot florit i jo ben morta.

Un despatx de fusta de roure presideix la sala. Dues cadires de roure hi combinen a joc i, rere la taula, una cadira de braços de pell. Les parets

laterals, farcides de quadres abarrocats, i la paret del fons, la que contempla qui ocupa la cadira del convidat, una biblioteca fins al sostre repleta de llibres de cobertes rústiques. La Gemma i el seu advocat ocupen les cadires de roure, i el notari està enfonsat a la seva poltrona.

—Bé, la veritat és que estem davant d'un cas força atípic... Però no voldria inquietar-los, aniré al gra. El seu difunt pare li deixa tot el patrimoni familiar a vostè, Gemma Carreres Estallés, única filla del matrimoni de Maria Estallés Mas i Josep Maria Carreres Bes. Aquest patrimoni consta d'una casa pairal al poble de Vilallòs, un terreny de dues-centes hectàrees prop del municipi i una petita fortuna de tres-cents mil euros en metàl·lic i joies, que el seu pare guardava en una caixa forta al seu banc —la Gemma i l'advocat es miren de reüll i intercanvien un somriure triomfant. Ara, però, ve la part més curiosa... Hi ha una clàusula *sine qua non*, una condició que, si no es complís, no permetria que es fes efectiva l'herència. Procedeixo a llegir-la:

“Estimada Gemma: t'has passat la joventut fugint de la teva família i de la teva terra. No saps res de res de nosaltres, segur que estàs sorpresa que haguéssim arribat a estalviar tants diners. Doncs sí, a base dels esforços de moltes generacions, ara es pot dir que

L'herència. Il·lustració d'Alba Domingo Basora.

som rics. Nosaltres no n'hem tocat mai ni un cèntim, d'aquests diners, no hem volgut viure amb cap privilegi. I ara, tu, que no saps res de la suor i de l'esforç de la terra, que no coneixes la saga d'on provens, potser et penses que podràs disposar-ne fent una simple firmeta. Doncs no!

El meu desig no és res de l'altre món, no hauràs de fer anar l'aixada ni

pujar en cap tractor. És molt més senzill: hauràs de viure a la casa on vas néixer tant tu com tots els teus avantpassats el temps suficient per veure florir la jacaranda i les buguenvil·lees que estan enramades a la façana del darrere de la casa. Cada dia vindrà un advocat a comprovar que compleixes la teva part del tracte, i, quan estigui tot florit, tot al mateix temps, seràs lliure de fer el

que et doni la real gana amb l'herència i amb la teva vida. Potser tens sort i em moro el maig, però si em moro el juliol, et caldrà esperar tot l'any. Si no compleixes amb la teva part del tracte, l'advocat repartirà la meva herència a parts iguals entre unes quantes oenagés. Nena, gaudeix l'herència.' »